

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 7Ssk/54/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1017202134
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Martinčeková
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2025:1017202134.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Martinčekovej a členov senátu Mgr. Michala Novotného a JUDr. Martina Tisa, v právnej veci žalobcu: C.. B. Š., H.. XX.XX.XXXX, C. H. N. Č.. XX, C., proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom Ul. 29. augusta č. 8 - 10, Bratislava, v konaní o preskúmanie rozhodnutia žalovanej číslo: 45004-3/2017-BA zo dňa 07. novembra 2017, o kasačnej sťažnosti žalovanej proti rozsudku Správneho súdu v Bratislave č. k. BA-7Sa/4/2018-87 zo dňa 02.05.2024, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Správneho súdu v Bratislave č. k. BA-7Sa/4/2018-87 zo dňa 02.05.2024 sa mení tak, že žaloba sa zamietá.

II. Žalovanej sa náhrada trov konania pred správnym a kasačným súdom nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Správny súd v Bratislave rozsudkom č. k. BA-7Sa/4/2018-87 zo dňa 02.05.2024 (ďalej „napadnutý rozsudok“) zrušil rozhodnutie žalovanej číslo: 45004-3/2017-BA zo dňa 07. novembra 2017 (ďalej „preskúmané rozhodnutie“) ako aj rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Bratislava číslo: 702-0202026817-GC/09/17 zo dňa 10. apríla 2017 (ďalej „prvostupňové rozhodnutie“) a vec vrátil orgánu verejnej správy nižšieho stupňa na ďalšie konanie.

2. Prvostupňovým rozhodnutím Sociálna poisťovňa, pobočka Bratislava rozhodla podľa § 178 ods. 1 písm. a) bod prvý zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej „zákon o sociálnom poistení“), že samostatne zárobkovo činné osobe (ďalej „SZČO“) C.L.. B. Š.P. vzniklo povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie dňa 01. júla 2011. V odôvodnení poukázala na to, že za rok 2010 jeho príjmy zo živnosti presiahli hranicu príjmu rozhodujúcu na vznik povinného nemocenského a povinného dôchodkového poistenia, pričom bol držiteľom živnostenského listu s dňom vzniku oprávnenia 01. novembra 2010.

3. Žalovaná v preskúmanom rozhodnutí odvolanie žalobcu voči prvostupňovému rozhodnutiu zamietla a prvostupňové rozhodnutie potvrdila. Na námietku žalobcu, že v roku 2010 mal príjem zo živnosti len 3320 eur pred odpísaním paušálnych nákladov, čo je suma nižšia ako zákonom stanovený limit, preto nemal povinnosť prihlásiť sa na povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie, uviedol, že dňa 12. septembra 2012 podal dodatočné daňové priznanie, v ktorom uviedol, že za rok 2010 dosiahol príjmy zo živnosti v sume 3320 eur. Pri aplikácii § 21 ods. 3 zákona o sociálnom poistení toto dodatočné daňové priznanie nemožno zohľadniť pre posúdenie vzniku povinných poistení od 01. júla 2011. Spätné zohľadnenie dodatočného daňového priznania zákon neumožňuje. Účastník konania je zodpovedný za správnosť vyplnenia daňového priznania, ako aj za právne následky, keď prípadné nesprávne údaje neopraví v primeranej lehote.

4. Správny súd v napadnutom rozsudku konštatoval, že prvostupňové a preskúmané rozhodnutia sú nedostatočne odôvodnené. Nie je z nich zrejmé, či a aké dôkazy orgán verejnej správy vykonal, aké údaje poskytnuté Finančným riaditeľstvom zoberal do úvahy, či aj dodatočné daňové priznanie k dani z príjmov za rok 2010 zo dňa 12.09.2012, keď o vzniku povinných poistení dňa 01.07.2011 rozhodoval až dňa 10. apríla 2017 a nie období, v ktorom by žalovaný zrejme mohol aplikovať zujúci výklad § 21 ods. 3 zákona o sociálnom poistení. Žalovaná by sa mohla spofať na svoj výklad uvedeného ustanovenia, ak by rozhodovala v čase do podania dodatočného daňového priznania dňa 12.09.2012, pretože zmena poistenia sa vykoná od prvého dňa kalendárneho mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom bolo predložené dodatočné daňové priznanie správcovi dane. Preto podľa § 191 ods. 1 písm. d) a f) Správneho súdneho poriadku (ďalej „SSP“) zrušil prvostupňové aj preskúmané rozhodnutie pre nepreskúmateľnosť z dôvodu nezrozumiteľnosti a pre nedostatok dôvodov a z dôvodu, že skutkový stav je v rozpore s administratívnym spisom (správna výška v dodatočnom daňovom priznaní za rok 2010).

5. Proti tomuto rozsudku podala kasačnú sťažnosť žalovaná z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP. V prvom rade namietala záver o nepreskúmateľnosti prvostupňového a preskúmaného rozhodnutia, pretože v preskúmanom rozhodnutí sú ozrejmene všetky skutočnosti, ktoré viedli správny orgán k jeho vydaniu. Žalovaná reagovala na odvolaciu námietku, ktorej nedôvodnosť v preskúmanom rozhodnutí riadne vysvetlila. Nestotožnila sa ani s právnym názorom správneho súdu, že o vzniku povinných poistení mohla výklad § 21 ods. 3 zákona o sociálnom poistení aplikovať len v prípade, keby o vzniku poistení rozhodovala v čase do podania dodatočného daňového priznania. Sociálna poisťovňa nebola povinná upozorňovať poistencov na ich povinnosti. Rovnako nie je oprávnená kontrolovať plnenie daňových povinností zo strany SZČO. Poukázala na rozsudok Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 7Ssk/39/2023 a jeho právne posúdenie tejto otázky. Žalovaná teda mohla rozhodnúť o vzniku povinných poistení aj v období po podanom dodatočnom daňovom priznaní. Napokon uviedla, že rozhodnutia sa nezrušujú preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu prívodiť vecne iné či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka. Žiadala napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť správne súdu na ďalšie konanie.

6. Žalobca sa ku kasačnej sťažnosti vyjadril podaním zo dňa 20.06.2024. Nestotožnil sa s podanou kasačnou sťažnosťou ani po právnej, ani skutkovej stránke. Podľa neho opravné (správne dodatočné, pozn.) daňové priznanie spôsobilo samotný zánik povinnosti žalobcu byť zúčastnený na povinných poistení už v roku 2011, hoci ho podal v roku 2012. Namietal tiež nesprávny postup žalovanej pri určovaní výšky odvodov na poistné. Stotožnil sa s názorom správneho súdu, že preskúmané a prvostupňové rozhodnutia sú nepreskúmateľné. Navrhol kasačnú sťažnosť zamietnuť.

7. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná včas, oprávnenou osobou a je prípustná, bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) a po oboznámení sa so súdnym a administratívnym spisom ako aj dôvodmi kasačnej sťažnosti, ktorými bol kasačný súd viazaný (§ 453 ods. 2 SSP) zistil, že kasačná sťažnosť je v plnom rozsahu dôvodná.

8. Predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovanej, ktorým potvrdila prvostupňové rozhodnutie pobočky Bratislava, že žalobcovi ako SZČO vzniklo povinné nemocenské a povinné dôchodkové poistenie dňa 01. júla 2011. Na odvolaciu námietku žalobcu, že podal 12.09.2012 dodatočné daňové priznanie, v ktorom uviedol príjmy zo živnosti, ktoré nepresiahli hranicu príjmov rozhodujúcu na vznik povinných poistení, žalovaná aplikovala § 21 ods. 3 zákona o sociálnom poistení a konštatovala, že toto dodatočné daňové priznanie nemožno zohľadniť pre posúdenie vzniku povinných poistení od 01. júla 2011, pretože zákon spätné zohľadnenie dodatočného daňového priznania neumožňuje. Žalobca naopak vyjadril názor, že dodatočné daňové priznanie (ktoré žalobca nesprávne nazval ako opravné daňové priznanie) spôsobilo samotný zánik povinnosti žalobcu už v roku 2011.

9. Podľa § 21 ods. 3 zákona o sociálnom poistení v znení účinnom ku dňu 07. novembra 2017 (vydanie preskúmaného rozhodnutia) hranica príjmu uvedeného v § 3 ods. 1 písm. b) a ods. 2 a 3 zistená na základe dodatočného daňového priznania alebo dodatočného platobného výmeru vydaného správcom dane je rozhodujúca na vznik a zánik povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia len vtedy, ak má vplyv na aktuálne nemocenské poistenie a dôchodkové poistenie. Zmena poistenia sa vykoná od prvého dňa kalendárneho mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom bolo

predložené dodatočné daňové priznanie správcovi dane alebo v ktorom správca dane vydal dodatočný platobný výmer.

10. Čo sa týka skutkových okolností veci, z administratívneho spisu bolo zistené, že žalobca pôvodne podal dňa 29.03.2011 opravné daňové priznanie pre daň z príjmu fyzických osôb za rok 2010, v ktorom bol zo živnosti uvedený príjem 10 073,38 eur, čo je suma vyššia ako 3948,72 eur, t. j. 12 násobok minimálneho vymeriavacieho základu uvedeného v § 138 ods. 5 zákona o sociálnom poistení. K odvolaniu žalobca doložil dodatočné daňové priznanie za rok 2010 zo dňa 12.09.2012 bez prezenčnej pečiatky daňového úradu, avšak z administratívneho spisu vyplýva, že bolo evidované na daňovom úrade v rovnaký deň. Podľa neho žalobca dosiahol v roku 2010 zo živnosti príjem 3320 eur.

11. Kasačný súd sa nestotožnil s právnym názorom správneho súdu, že preskúmané rozhodnutie v spojení s prvostupňovým rozhodnutím vykazuje vadu nepreskúmateľnosti podľa § 191 ods. 1 písm. d) SSP. Tvrdenie správneho súdu, že z preskúmaného rozhodnutia nie je zrejmé, či a aké dôkazy žalovaná vykonala a či zobrala do úvahy dodatočné daňové priznanie za rok 2010, je v rozpore s obsahom preskúmaného rozhodnutia. Z neho jednoznačne vyplýva, že žalovaná sa obsahom dodatočného daňového priznania riadne zaoberala a túto skutkovú okolnosť aj právne posúdila, aplikujúc § 21 ods. 3 zákona o sociálnom poistení. Konkrétne uviedla, že v zmysle tohto ustanovenia podanie dodatočného daňového priznania v septembri 2012 nemožno zohľadniť pre posúdenie vzniku povinných poistení od 01. júla 2011, keďže spätné zohľadnenie dodatočného daňového priznania zákon neumožňuje. Tento názor je vyslovený jasne a zrozumiteľne a preto nie je možné konštatovať, že by právne posúdenie bolo nezrozumiteľné či absentovalo.

12. Napokon sám správny súd uvádza, že žalovaná zaujala „zužujúci výklad“ ustanovenia § 21 ods. 3 citovaného zákona, ktorý by bolo možné podľa správneho súdu použiť v prípade, keby žalovaná rozhodovala v čase do podania dodatočného daňového priznania. Aj z uvedeného vyplýva, že správne mu súdu bol zrejmý právny názor žalovanej, len s ním nesúhlasila. Uvedené by však bolo dôvodom na zrušenie preskúmaného rozhodnutia podľa § 191 ods. 1 písm. c) SSP, a nie z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti. Nepreskúmateľnosť prvostupňového rozhodnutia pre nedostatok dôvodov nespôsobuje ani tá skutočnosť, že prvostupňový orgán sa dodatočnému daňovému priznaniu nevenoval, pretože o ňom preukázateľne nemal vedomosť, keďže žalobca dodatočné daňové priznanie predložil do administratívneho spisu a v spojení s ním namietal právne posúdenie prvýkrát až v odvolacom konaní.

13. Kasačný súd sa rovnako nestotožnil ani s právnym posúdením veci správneho súdu, že preskúmané rozhodnutie trpí vadou podľa § 191 ods. 1 písm. f) SSP, keď skutkový stav mal byť v rozpore s obsahom administratívneho spisu. Podľa názoru kasačného súdu žalovaná zobrala ako základ svojho rozhodnutia práve ten skutkový stav, ktorý z administratívneho spisu vyplýva, vrátane predloženého dodatočného daňového priznania. Nebol zistený žiadny rozpor medzi dôkazmi nachádzajúcimi sa v administratívnom spise a skutkovým stavom, ktorý pre základ svojho právneho posúdenia zobrala žalovaná.

14. Čo sa týka samotného právneho posúdenia veci žalovanou, kasačný súd sa s ním v celom rozsahu stotožnil a preto sťažnostné námietky žalovanej vyhodnotil ako plne dôvodné. Poukazuje pritom na judikatúru tunajšieho súdu, konkrétne rozsudok sp. zn. 7Ssk/39/2023 zo dňa 28. februára 2024, v ktorom išlo o skutkovo obdobnú vec a rovnaké právne posúdenie. V zmysle § 464 ods. 2 SSP z neho uvádza podstatné časti:

„...16. Kasačný súd konštatuje, že nevidí dôvod, aby sa odchyľil od právnych názorov uvedených v týchto rozhodnutiach. Na účely § 21 ods. 3 zákona o sociálnom poistení sa pojem aktuálne nemocenské a dôchodkové poistenie musí vykladať v spojení s druhou vetou tohto ustanovenia. Príjem za kalendárny rok ovplyvňuje možný vznik poistenia od 1. júla nasledujúceho roku a k 30. júnu ďalšieho roka sa zase sleduje príjem z dôvodu možnosti zániku poistenia. Len obdobie od 1. júla nasledujúceho roka do 30. júna ďalšieho roka je aktuálne nemocenské poistenie a dôchodkové poistenie ovplyvnené týmto príjmom a len počas neho musí byť dodatočným daňovým priznaním zistená iná hranica príjmov, aby bolo možné zmenu vykonať po predložení dodatočného daňového priznania, teda do budúcnosti. Iným výkladom by stratila opodstatnenie druhá veta citovaného ustanovenia. V tu prejednáwanej veci to znamená, že žalobca, pokiaľ chcel ovplyvniť vznik poistení od 1. júla 2008, musel podať dodatočné daňové priznanie za kalendárny rok 2007 v rozmedzí od 1. júla 2008 do 30. júna 2009, lebo len v tomto období to bolo obdobie poistenia, ktoré aktuálne vychádzalo z príjmov za rok 2007. Žalobca podal dodatočné

daňové priznanie za rok 2007, v ktorom deklaroval ako príjem zo živnosti nulu, až 22.11.2017, teda v období, kedy bolo aktuálne nemocenské a dôchodkové poistenie od 1. júla 2017 do 30. júna 2018 a toto aktuálne poistenie vychádzalo z príjmov za kalendárny rok 2016. Kasačný súd preto, zhodne s názorom správneho súdu, dospel k záveru, že podanie dodatočného daňového priznania za rok 2007 z novembra 2017 už nemá vplyv na nemocenské a dôchodkové poistenie žalobcu za obdobie od 1. júla 2008. Pritom nie je podstatné, akú zmenu v dodatočnom priznaní vykonal, či len znížil výšku príjmu alebo deklaroval ako príjem nulu. Ustanovenie § 21 ods. 3 totiž žiadne konkrétne obsahové náležitosti dodatočného daňového priznania neuvádza. Za týchto okolností bolo potrebné súhlasiť s názorom žalovanej, že žalobcovi vznikli povinné nemocenské a dôchodkové poistenia k 01.07.2008.

17. Čo sa týka sťažnostných námietok, tieto sú v plnom rozsahu nedôvodné. Žalobca v prvom rade namieta nesprávne právne posúdenie veci zo strany správneho súdu. Správny súd vychádzal z gramatického a logického výkladu tohto ustanovenia, ktorý podporil aj judikatúrnou činnosťou najvyššieho súdu. Pokiaľ zákonodarca v tomto ustanovení výslovne konštatoval, že dodatočné daňové priznanie má vplyv len na aktuálne nemocenské poistenie a dôchodkové poistenie, túto formuláciu zákona nie je možné prehliadať, obchádzať či ignorovať. Jedná sa o esenciálnu náležitosť hypotézy tejto právnej normy, ktorá musí byť aplikovaná, preto z jej aplikácie nemožno vyvodit' formalistický prístup k výkladu tejto právnej normy. Naopak, pokiaľ by či už správne orgány alebo súdy neaplikovali aj túto časť právnej normy, konali by v rozpore s ústavne deklarovanou zásadou legality (čl. 2 ods. 2 Ústavy SR). V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 274/07, podľa ktorého: ... Z princípu legality ako imanentného znaku právneho štátu je možné vyvodit' aj príkaz aplikácie zákonných právnych noriem. Výkon zákonnej právnej normy nie je čosi, čo je k dispozícii orgánom ju aplikujúcich. Tieto orgány sú právnou normu povinné aplikovať. Ak teda zákonodarca novou právnou úpravou chce sprísniť podmienky využívania určitých práv (v tomto prípade práv spojených s držbou zbrojného preukazu) a tento svoj zámer zakotví zodpovedajúcim (ústavne súladným) spôsobom do textu právneho predpisu, potom jednotlivé zložky výkonnej moci (a teda aj správne orgány) sú povinné právne normy aplikovať tak, aby zámer zákonodarcu naplnili, resp. vykonali. Podľa uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS/121/2022: ... Z hľadiska právnej istoty adresátov normatívneho pôsobenia zákonodarcu nie je ani rozhodujúce to, čo normotvorca chcel v texte právneho predpisu vyjadriť, ale to, čo skutočne vyjadril, pretože len daný text bol verejne vyhlásený. ...“

15. Pre prípad žalobcu to znamená, že žalobca, pokiaľ chcel ovplyvniť vznik poistení od 01. júla 2011, musel podať dodatočné daňové priznanie za kalendárny rok 2010 v rozmedzí od 01. júla 2011 do 30. júna 2012, lebo len toto obdobie aktuálne vychádzalo z príjmov za rok 2010. V danom prípade bolo preukázané, že dodatočné daňové priznanie za rok 2010 bolo evidované na daňovom úrade 12.09.2012. Potom je zrejmé, že bolo podané v období, kedy bolo aktuálne nemocenské a dôchodkové poistenie od 01. júla 2012 do 30. júna 2013. Aktuálne poistenie od 01. júla 2012 do 30. júna 2013 vychádzalo z príjmov za kalendárny rok 2011, a nie za rok 2010. Kasačný súd preto dospel k záveru, že podanie dodatočného daňového priznania za rok 2010 v septembri 2012 už nemá vplyv na nemocenské a dôchodkové poistenie žalobcu za obdobie od 01. júla 2011 do 30. júna 2012. Za týchto okolností bolo potrebné súhlasiť s názorom žalovanej, že žalobcovi vznikli povinné nemocenské a dôchodkové poistenia k 01. júlu 2011.

16. Žalovaná tak rozhodla vecne správne, pričom správne aplikovala ustanovenie § 21 ods. 3 zákona o sociálnom poistení. Nemožno sa stotožniť s názorom správneho súdu, že toto ustanovenie možno aplikovať len v čase do podania dodatočného daňového priznania. Takýto výklad je nelogický, pretože do podania dodatočného daňového priznania nebol vôbec žiaden dôvod aplikovať toto ustanovenie. Je totiž potrebné rozlišovať prípad, keď sa rozhoduje o zmene poistenia v zmysle § 21 ods. 3 cit. zákona na základe dodatočného daňového priznania (o novom vzniku či novom zániku, respektíve zmene výšky poistného), kedy je možné o zmene poistenia rozhodnúť iba v prípade, ak dodatočné daňové priznanie bolo predložené správcovi dane v aktuálnom období poistenia a to od nasledujúceho mesiaca od jeho predloženia (o čom môže byť rozhodnuté aj spätne) a prípad, keď sa deklaruje vznik povinných poistení na základe pôvodne podaného daňového priznania, ako v tu prejednáwanej veci, keď dodatočné daňové priznanie nebolo správcovi dane predložené v aktuálnom období poistenia, teda podmienky § 21 ods. 3 na zmenu poistení neboli splnené.

17. Kasačný súd vyhodnotil ako nedôvodné aj pripomienky žalobcu uvedené vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti, z ktorých prvá je totožná so základnou žalobnou námietkou. Žalobca mal za to, že podanie dodatočného daňového priznania spôsobilo zánik povinných poistení žalobcu aj do minulosti, teda aj v

období od 01.07.2011 do 30.06.2012. Táto interpretácia ustanovenia § 21 ods. 3 zákona o sociálnom poistení je mylná. Kasačný súd poukazuje na svoje právne závery uvedené vyššie a dopĺňa, že je nutné vychádzať z jasného a nerozporného obsahu tohto ustanovenia, že zmena hranice príjmu uvedená v dodatočnom daňovom priznaní na iné nemocenské a dôchodkové poistenie okrem aktuálneho vplyv nemá. Zákon ustanovuje fikciu, že v týchto prípadoch nie je rozhodná výška príjmu uvedená v dodatočnom daňovom priznaní, ale výška príjmu uvedená v riadnom daňovom priznaní (v danom prípade opravnom). Pokiaľ žalobca namietal výšku odvodov na nemocenské a dôchodkové poistenie za obdobie rokov nasledujúcich po roku 2012, treba konštatovať, že predmetom tohto súdneho konania nebolo rozhodnutie o predpísaní poistného na povinné poistenia žalobcu v roku 2012 a nasledujúcich, ale rozhodnutie, že mu vznikli povinné poistenia práve dňa 01. júla 2011. Preto tieto argumenty nie je možné v tejto správnej žalobe uplatňovať. Pokiaľ namieta, že z kasačnej sťažnosti vyplýva snaha žalovanej nerešpektovať vyslovený záväzný právny názor správneho súdu, táto námietka je taktiež nedôvodná, pretože žalovaná má zákonnú možnosť namietat' nesprávne právne posúdenie veci správneho súdu a práve na tento účel slúži inštitút kasačnej sťažnosti [§ 440 ods. 1 písm. g) SSP].

18. Kasačný súd teda vzhliadol kasačnú sťažnosť žalovanej ako plne dôvodnú. Námietky žalobcu, týkajúce sa aplikácie § 21 ods. 3 zákona o sociálnom poistení žalovanou, sú v plnom rozsahu nedôvodné, pretože žalovaná toto ustanovenie aplikovala správne. Správny súd mal teda správnu žalobu ako nedôvodnú podľa § 190 SSP zamietnuť. Vzhľadom na to, že konanie o kasačnej sťažnosti ako samostatné konanie po právoplatnom ukončení konania na správnom súde začalo podaním kasačnej sťažnosti dňa 13.06.2024, začalo tak za účinnosti SSP v znení jeho novely zákonom č. 239/2023, účinným od 01. júla 2023.

19. Podľa § 462 ods. 3 SSP v znení účinnom od 01.07.2023 ak kasačný súd dospeje k záveru, že napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy je v súlade so zákonom a správny súd ho zrušil, môže rozhodnutie správneho súdu zmeniť tak, že žalobu zamietne.

20. Kasačný súd na daný prípad aplikoval § 462 ods. 3 SSP v znení účinnom od 01.07.2023, pretože dospel k záveru, že preskúmané rozhodnutie žalovanej je v súlade so zákonom a správny súd ho zrušil. Preto napadnutý rozsudok správneho súdu zmenil tak, že žalobu zamietol.

21. O náhrade trov celého súdneho konania, teda konania pred správnym súdom a pred kasačným súdom rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 2 SSP v spojení s § 168 SSP a contrario. Žalovaná bola v celom konaní úspešná, pretože žaloba bola zamietnutá. Patrí jej preto právo na náhradu trov konania. Náhradu jej však kasačný súd nepriznal, pretože neboli splnené podmienky aplikácie § 168 SSP - výnimočnosť situácie. Žalobca ako neúspešný účastník súdneho konania nemá právo na náhradu jeho trov (§ 167 ods. 1 SSP a contrario).

22. Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.